

Д-р Фодор Т.: О НАШИХ ФАЗАНАХ.

В течение столетий попавшие в Венгрию виды создали один смешанный, но устойчивый, отличного лёта, обладающий способностью к окружающей среде, тип. Этот вид объединяет выгодные свойства. Разведение отдельных чистокровных видов только там оправдывается, где стремятся к зрелищному показу убитой дичи.

Dr. Fodor, T.: REFLECTIONS ON OUR PHEASANTS

From the subspecies of pheasants, which had come or brought into Hungary during centuries, a mixed, but excellently flying and to the environment itself well accomodating type has developed. It unifies all the favourable properties of every subspecies. Clear-blood breeding of the subspecies is only advisable, when spectacular bags are to be reached.

Dr. Tuzson János születésének 100. évfordulójára

Sokan botanikus-erdészként, még többen erdész-botanikusként tartják nyilván és méltatják az 1870. május 10-én Szászcsanádon született dr. polyáni Tuzson János okl. erdész és bölcsészdokort. Mi ma mindkét tudományterület kimagasló egyéniségét tiszteljük benne és így emlékezünk meg születésének centenáriumán róla, aki pályája csúcspontján is ahhoz a közösséghez tartozónak vallotta magát, amelyet a selmeci főiskolát jellemző baráti szellem kovácsolt össze maradandóan és el nem szakíthatóan. De ezen túl is több mint két évtizedig volt tagja az OEE választmányának, s mindig figyelemmel kísérte az Egyesület életét.

Nagyszebenben és Budapesten végzett középiskolai tanulmányok után az 1887—1890. években a Selmebányai Bányászati és Erdészeti Akadémia erdészeti szakán tanult. Mint okl. erdész 1890—93. években államerdészeti szolgálatban állt. 1894—97 között a Selmebányai Akadémián tanársegéd, s 1898-ban ugyanott az Erdészeti Kísérleti Állomás adjunktusa. 1899-ben a kolozsvári Egyetemen bölcsészdoktori oklevelet szerzett. Hosszabb európai tanulmányútja során Münchenben, Berlinben és Koppenhágában dolgozott és képezte magát tovább. 1901-től a Selmebányai Akadémián a növénytani oktatásban vett részt, majd 1904-től a budapesti Műegyetem növénytani tanszékén segéd-, ill. magántanár. Mint lev. akadémiai tag 1911-ben tartotta székfoglaló értekezését. 1912-től a Tudományegyetemen a növényrendszertant adja elő, s 1914-ben a növényrendszertan rendkívüli, majd 1918-ban nyilvános rendes tanárának, s egyben az ő szorgalmazására létesített Növényrendszertani és Növényföldrajzi Intézet vezetőjének is kinevezik. 1929-től a Tudományegyetem Növénykertjének (Füvészkert) irányítását is átveszi.

1940-ben vonul nyugalomba, s munkatársai és tanítványai *Tuzson-Emlékfüzet* összeállításával és kiadásával 70. születésnapját is ünneplik. 1943. december 18-án 73 éves korában fejezi be tudományos eredményekben gazdag, dolgozó életét.

Legjellemzőbb emberi vonása a széles körű tudásvágy és a munkaszeretet. Tudományos munkássága éppen ezért igen sokoldalú és gazdag, amelyről mintegy másfélszáz tanulmányában adott számot.

Kezdetben a fás növények anatómiájával foglalkozott. Ezirányú munkásságát „A növények belső szerkezete” c. összefoglalásban adta ki 1907-ben. Jelentős munkásságot fejtett ki az élő fák és faanyagok gombakárosítóinak a kutatásával. Erdemei vannak a gyógynövénytermesztés, s a magyarországi szikes talajokon végzett kutatásokban. Az Alföld flórájának ismeretét, fásítását és hasznos növényekkel való betelepítését messzemenően propagálta és összeállította a Magyar Alföld növényeinek gyűjteményét. Igen széleskörű munkásságot fejtett ki a növényrendszertan területén. Tan- és kézikönyve a *Rendszeres növénytan* — I. Általános rész és a virágtalan növények (1911), II. Virágos növények (1926) az Engler-féle rendszer alapján áll, amelyet főként a törzsek további tagolásával módosított. 1901—1912-ig a *Növénytani*, ill. *Botanikai Közlemények* alapítója és szerkesztője.

Mégis a legtöbbet és a legérdemesebb eredményekkel a növényföldrajz területén dolgozott. Ezen belül növényt paleontológiával foglalkozott, de legfőbb érdeme, hogy az Alföld flóratörténetét reális, florisztikailag és paleontológiailag is bizonyított alapokra helyezve, szakított az addigi, főként florisztikai elmékedéseken nyugvó elgondolásokkal, elképzelésekkel.

Tudományos Akadémiai székfoglaló értekezésében — „Magyarország fejlődéstörténeti növényföldrajzána főbb vonásai” (1911) — még maga is a florisztikai elmékedések körében mozog, de az Alföld flóráját már nem a dél-orosz sztyeppékről, hanem Délnyugat-Európából származtatja. Hasonló célból több ízben tanulmányozta a Balkán-félsziget és a délorosz puszták növényvilágát (1912). De a Bátorligeti-láp és az abban megtalált hidegégövi növény- és állatfajok 1913-bani felfedezése, a kiskunfélegyházi pleisztocénkori flóra — cirbolyafenyő, vörösfenyő, hidegégövi mohok stb. — napvilágra kerülése 1927-ben — mint a feltáruuló éghajlati és florisztikai múlt — azonban nyilvánvalóvá tették előtte, hogy az Alföld flóratörténetét nem elmékedésekkel, hanem részletes flóra- és paleontológiai kutatásokkal lehet valósan feltárni, s a klímaingadozásokkal kapcsolatban levezetni (*Adatok a Magyar Alföld őskori növényzetének ismeretéhez*, 1932).

A sokoldalú, kiváló tudós közszeretletben és tiszteletben álló pedagógus volt. Szerette az ifjúságot, több jóléti intézményt alapított, s élvezte az ifjúság becsülését és szeretetét.

Méltán írta halálakor *Bíró Zoltán*, az OEE egykori elnöke nekrológiájában: „A magyar erdészet egyik legnagyobbját siratja Benned... Büszkéek voltunk Rád, aki úgy váltál ki közülünk, amint a sudár fenyő tör magasra a környező bokrok közül. Büszkéek voltunk arra, hogy közülünk indultál el;... s nemcsak mi vallottunk büszkén magunkénak, de Te is büszkén vallottad Magadat hozzánk tartozónak.”

Dr. Nemky Ernő

1970 tavaszának időjárása

Az elmúlt tavasz országosan hűvös volt. A kitavaszkodás igen elhúzódott.

A három hónap óta tartó borult, hűvös, csapadékos időjárás márciusban sem változott lényegesen. A havi középhőmérséklet csak Békéscsaba, Baja és Nyíregyháza térségében haladta meg a sokévi átlagot néhány tized fokkal. Az ország többi részén 0,1—1,3 °C-os negatív eltérés volt. Különösen a hónap első fele volt hűvös. A legerősebb lehülés 10-én jelentkezett, amikor —13,0 fok alatti minimumot is mértek. 20-a után lassú felmelegedés indult. A legmelegebb napok 23—26. között és 31-én voltak 15,3—19,6 fokos értékekkel.